

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/673/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7913204504
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Soga
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7913204504.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Soga a sudcov JUDr. Dany Ferkovej a JUDr. Viktórie Midovej vo veci navrhovateľky S. Š., J. XX.X.XXXX, G. Š. XXX/XX, I., proti odporkyňi Rapid life poisťovňa, a.s., Košice, Garbiarska 2, IČO: 31 690 904, zast. advokátska kancelária JUDr. Daniel Blyšťan, s.r.o., Košice, Rastislavova 68, IČO: 47231785, o zrušení rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalovanej proti rozsudku 6C/47/2013-260 z 31.3.2014 Okresného súdu Trebišov

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v celom rozsahu.

Navrhovateľke sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva a odporkyňa nemá právo na ich náhradu.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom I. zrušil rozsudok Arbitrážneho súdu Košice zo dňa 19.1.2012, č.k. 2C 2376/2012 z dôvodov podľa § 40 ods.1 písm. j) zákona č.24/02 Z.z., II. návrhu odporcu na prerušenie konania nevyhovel, III. odporcovi určil povinnosť zaplatiť štátu na účet Okresného súdu Trebišov súdny poplatok z návrhu na začatie konania v sume 331,50 Eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, IV. účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Navrhovateľ sa svojim návrhom domáhal, aby súd zrušil rozhodcovský rozsudok Arbitrážneho súdu Košice sp.zn. 2C/2376/2012 zo dňa 19.1.2012. Navrhovateľ svoj návrh odôvodnil tým, že uvedeným rozsudkom mu bola uložená povinnosť zaplatiť 41,16 Eur, ako aj trovy rozhodcovského konania vo výške 276,00 Eur. Navrhovateľ uviedol, že Arbitrážny súd Košice nemal právomoc na konanie a rozhodovanie o návrhu odporcu, pretože rozhodcovská doložka na základe ktorej mala byť právomoc Arbitrážneho súdu Košice založená je neplatná. Navrhovateľ odôvodnil neplatnosť rozhodcovskej doložky tým, že pri podpise poisťnej zmluvy boli dané na podpis aj Všeobecné poisťné podmienky odporcu, súčasťou ktorých bolo aj text dohody o rozhodcovskej doložke. Podľa navrhovateľa však táto rozhodcovská doložka nemôže byť platná, preto vylučuje, aby ktorýkoľvek z účastníkov poisťnej zmluvy v prípade sporov mohol svoje právo a nárok uplatniť aj na všeobecnom súde. Odporca navrhoval návrh zamietnuť. Poukázal na to, že poisťná zmluva uzavretá medzi účastníkmi nie je spotrebiteľskou zmluvou a preto nemožno na platnosť rozhodcovskej doložky aplikovať tie hmotnoprávne ustanovenia príslušných právnych noriem, ktoré oprávňujú namietat' neplatnosť rozhodcovskej doložky iba pri spotrebiteľských zmluvách. Rovnako poukázal odporca aj na to, že aj keby príslušná zmluva o poistení bola spotrebiteľskou zmluvou, tvrdenie navrhovateľky o neplatnosti rozhodcovskej doložky nemá oporu v platnej právnej úprave, pretože v čase podpisu poisťnej zmluvy a ako aj dohody o rozhodcovskej doložke navrhovateľ s prihliadnutím na stupeň jeho znalosti a vedomosti v oblasti uzatvárania tohto typu poisťných zmlúv bol dostatočne spôsobilý na to, aby nepodpísal či už rozhodcovskú doložku alebo zmluvu. Poukázal odporca aj na

to, že navrhovateľ pri podpise zmluvy podpísal aj záznam v ktorom je obsiahnuté jeho prehlásenie, že informácie sprostredkovateľom poistenia boli podané vyčerpávajúco a to tak, aby im porozumel. Prvostupňový súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov konania, listinnými dôkazmi, ktoré sa v spise nachádzajú a to predovšetkým poistnou zmluvou č.XXXXXXXXXXX L. O. X.X.XXXX, Všeobecnými poistnými podmienkami zo dňa X.X.XXXX, osobitnými zmluvnými dojednaniami k poistnej zmluve zo dňa X.X.XXXX, záznamom o požiadavkách a potrebách klienta k poistnej zmluve zo dňa X.X.XXXX, dodatkom č.2 k Všeobecným poistným podmienkam, pripojeným spisom Arbitrážneho súdu Košice sp.zn. 2C/2376/2012, predloženými rozsudkami iných súdov a to tak zo strany navrhovateľky ako aj odporcu a zistil tento skutkový stav veci:

Z podaného návrhu ako aj z výpovede navrhovateľky na pojednávaní súd prvého stupňa zistil, že navrhovateľka sa svojim návrhom domáha, aby súd zrušil rozhodcovský rozsudok s poukazom na to, že v danom prípade navrhovateľka v celom rozsahu nesúhlasí s rozhodcovským rozsudkom a tento rozhodcovský rozsudok jej bol doručený 5.3.2013. Predovšetkým poukázala na to, že predmetná poistná zmluva uzavretá medzi ňou a odporcom je spotrebiteľskou zmluvou a neoddeliteľnou súčasťou poistnej zmluvy uzavretej medzi poisníkom a poisťovňou boli Všeobecné poistné podmienky, kde v čl. XV. „Rozhodcovské konanie“, v ktorých sa uvádzalo, že v bode 1.: poisťovňa a poisník sa dohodli, že všetky vzájomné spory a sporné nároky z poistenia sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom. Rozhodcovské konanie sa zásadne riadi zákonom č.244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov s výlukami a odchýlnou právnou úpravou vykonanou týmto článkom, štatútom rozhodcovského súdu a jeho rokovacím poriadkom. Navrhovateľka poukázala na to, že rozhodcovskú doložku pokladá za neprijateľnú zmluvnú podmienku, lebo je v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v právnom vzťahu zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy. Z návrhu vyplývalo, že z predmetnej poistnej zmluvy uzavretej medzi účastníkmi vyplýva, že rozhodcovská doložka bola medzi zmluvnými stranami dohodnutá už podpisom zmluvy, keďže sa v nej výslovne uvádzalo, že jej súčasťou sú Všeobecné poistné podmienky pre životné poistenie, a teda aj rozhodcovská doložka obsiahnutá v čl. XV. časti týchto podmienok. Na tom nič nemení ani skutočnosť, že v deň podpisu zmluvy podpísali zmluvné strany aj osobitné zmluvné dojednania odkazujúce na tú istú rozhodcovskú doložku, teda doložku uvedenú v poistnej zmluve. Navrhovateľ v návrhu rovnako poukázal na to, že praktickým dôsledkom ustanovenia o rozhodcovskej doložke, tak ako je formulovaná v časti XV.- rozhodcovské konanie bod. 1,2,3 obchodných podmienok poisťovne, bolo, že spotrebiteľovi bola fakticky odoprená možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom, čím reálne došlo k narušeniu smernicou sledovanej rovnováhy medzi zmluvnými stranami v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa podpisom zmluvy reálne vopred vzdal práva na účinnú právnu obranu. Poistná zmluva v tejto veci je bezpochyby spotrebiteľskou zmluvou, pri ktorej musia byť dodržané kogentné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. V prípade, že sa zmluva od týchto ustanovení odchýli, takého ustanovenie je neplatné z dôvodu rozpornosti so zákonom. Rovnako z vyjadrení navrhovateľky v ďalších jej písomných podaniach vyplýva, že sa nestotožňuje s tvrdeniami odporcu čo sa týka individuálneho dojednania rozhodcovskej doložky a z jej vyjadrení na pojednávaní sa zisťuje, že podpísala poistnú zmluvu ako aj osobitné zmluvné dojednania a prečítala si poistné podmienky, ale nebola bližšie poučená sprostredkovateľom poistenia o možnostiach podania sťažnosti, pretože riešili iba sumu poistku, pripoistenia, dobu poistenia.

Odporca s návrhom ako takým nesúhlasil a to deklaroval tak na pojednávaní jeho právny zástupca ako aj v samotnom vyjadrení, ktoré súdu zaslal a poukázal predovšetkým na to, že návrh je bezdôvodný a to z dôvodov, že rozhodcovská doložka bola medzi navrhovateľkou a odporcom uzavretá individuálne, pretože navrhovateľka mohla jej uzavretie ovplyvniť a nie je neprijateľnou podmienkou v poistnej zmluve. Rovnako poukázal na to, že navrhovateľ mohol podľa vlastnej vôle a nemusel osobitne podpísať rozhodcovskú doložku uvedenú v osobitných zmluvných dojednaniach. Pokiaľ by navrhovateľ rozhodcovskú doložku nepodpísal, nemalo by to žiaden vplyv na zvyšok Všeobecných poistných podmienok a teda na poistný vzťah. Navrhovateľ vyjadril svoj osobitný písomný súhlas s časťou XV. Všeobecných poistných podmienok, preto nie je správny názor navrhovateľa o tom, že doložka nebola individuálne dojednaná a že ju ako spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť. Poukázal odporca na viaceré uznesenia Krajských súdov a rovnako poukázal aj na bod 7. Dodatku č.2 k Všeobecným poistným podmienkam, kde navrhovateľ mal možnosť ovplyvniť svoj zmluvný vzťah. Odporca v súvislosti s uzatvorením rozhodcovskej doložky rovnako uviedol, že poisník bol na osobitnom tlačive pred podpisom poistnej zmluvy osobitne poučený a upozornený na obsah všetkých poistných plnení v súvislosti s poistnou udalosťou dobou trvania poistnej zmluvy, spôsobom zániku poistnej zmluvy, spôsobom platenia

poistného a jeho splatnosťou, vrátane dôsledkov neplatenia, resp. nepravidelného platenia. Zároveň bol na tlačivo osobitne upozornený, že v prípade vzniku sporov využiť na ich mimosúdne vyrovnanie inštitút rozhodcovského konania v zmysle zákona č.244/2002 Z.z. a Všeobecných poistných podmienok. Toto osobitné tlačivo nevyhotovuje poisťovňa svojvoľne v rámci svojej obchodnej praxe, ide o listinu vyhotovenú v súčasnosti na základe zákona č.186/2009 Z.z.. Tento dokument preukazuje právo poisťníka dokonca požiadať o dodatočné vysvetlenie a doplnenie informácií o produkte. Odporca poukázal na to, že dojednanie rozhodcovskej doložky v tomto konkrétnom prípade bolo teda jednoznačne výsledkom slobodného rozhodnutia navrhovateľa, nešlo o neprijateľnú podmienku, keďže navrhovateľ mohol túto podmienku opakovaním individuálne ovplyvniť aj vylúčiť, bez toho, aby bol ovplyvnený zvyšok poistného vzťahu a dojednanie rozhodcovskej doložky bolo plne v súlade s právnymi predpismi Slovenskej republiky. Odporca poukázal na to, že v dôsledku individuálneho dojednania rozhodcovskej doložky nemôže súd skúmať prípadnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán.

Navrhovateľ súhlasil so znením rozhodcovskej doložky, a teda aj keď by rozhodcovská doložka založila nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, nebol by súd oprávnený ju skúmať a to v súlade s ust. § 53 ods.1 Občianskeho zákonníka. Rovnako poukázal aj na to, že navrhovateľ mohol podať proti rozhodcovskému rozsudku odpor v prípade ak s rozhodcovským rozsudkom nesúhlasil, čo však neurobil a teda svoje právo procesne brániť nevyužil. Rovnako poukázal odporca na to, že návrh o zrušenie rozhodcovského rozsudku nemožno považovať za spotrebiteľský spor a teda navrhovateľ by nemal byť oslobodený od súdnych poplatkov, pretože žiadne ustanovenie zákona o súdnych poplatkoch neobsahuje ani nepriznáva oslobodenie od súdnych poplatkov v tomto konaní. Rovnako odporca žiadal súd o prerušenie konania do rozhodnutia na Ústavnom súde, ktorý má vysloviť právny názor v obdobnej veci.

Na základe vyššie uvedeného prvostupňový súd dospel k tomuto právnemu záveru:

Odporca podal na Arbitrážny súd Košice návrh, ktorým žiadal, aby Arbitrážny súd Košice rozhodol o jeho pohľadávke voči navrhovateľke, ktorá pozostáva z nezaplatenej istiny 41,16 Eur a zároveň žiadal, aby súd uložil navrhovateľke povinnosť uhradiť trovy rozhodcovského konania. Arbitrážny súd Košice bez nariadenia pojednávania dňa 19.1.2012 rozhodol rozhodcovským rozsudkom č.k. 2C/2376/2012 tak, že uložil navrhovateľke zaplatiť pre odporcu sumu 41,16 Eur a trovy rozhodcovského konania vo výške 276,00 Eur a to do 5 dní od doručenia tohto rozhodcovského rozsudku. Tento rozhodcovský rozsudok bol navrhovateľke doručený 5.3.2013. Navrhovateľka podala na Okresný súd Trebišov návrh proti odporcovi dňa 25.3.2013, ktorým žiadala, aby súd vyššie uvedený rozhodcovský rozsudok zrušil z dôvodov vyššie uvedených. Tieto skutočnosti súd zistil aj zo spisu Arbitrážneho súdu Košice sp.zn. 2C/2376/2012 a rovnako aj z návrhu. Medzi účastníkmi konania nie je sporné, že odporca uplatnil svoj nárok na rozhodcovskom súde ako nárok z poistnej zmluvy uzavretej odporcom ako poistníkom a navrhovateľkou ako poistencom. Ide o poistnú zmluvu zo dňa X.X.XXXX, Č..XXXXXXXXXX a predmetom poistnej zmluvy bolo životné poistenie. Rovnako nie je sporné medzi účastníkmi, že k zmluve boli pripojené Všeobecné poistné podmienky, že obsah týchto poistných podmienok potvrdila navrhovateľka vlastnoručným podpisom dňa X.X.XXXX. Súčasťou Všeobecných poistných podmienok sú aj osobitné zmluvné dojednania vyššie uvedenej poistnej zmluvy. V bode 2 osobitných zmluvných dojednaní sa uvádza, že poistník a poisťovňa vyjadrujú spoločne a každý zároveň svojim podpisom samostatnú vôľu a v prípade vzniku akéhokoľvek sporu medzi zmluvnými stranami, že sa namiesto súdneho konania z dôvodu účelnosti, praktickosti a rýchlosti podrobia rozhodcovskému konaniu v zmysle XV. časti týchto Všeobecných poistných podmienok. Toto ustanovenie chápu zmluvné strany ako rozhodcovskú doložku aj osobitné zmluvné dojednanie je opatrené podpisom navrhovateľky ako aj osoby konajúcej za odporcu.

Prvostupňový súd vec právne posúdil v zmysle ustanovení §§ 40 ods. 1 písm. j), § 3 ods. 1, § 4 ods. 1, 8, § 5 ods. 2 zákona č.244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, § 2 písm. a, b, i zákona č. 250/2007 Z.z., § 52 ods. 1, § 53 ods. 4 písm. r), § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka a vyhodnotil dôkazy jednotlivito aj súhrnne a z uvedených zistení a citovaných právnych ustanovení rozhodol tak, že zrušil vyššie uvedený rozhodcovský rozsudok a to preto, že zistil, že rozhodcovská doložka uzavretá medzi účastníkmi dňa X.X.XXXX spočívajúca v tom, že o nárokoch navrhovateľky vyplývajúcej z vyššie uvedenej poistnej zmluvy môže výlučne rozhodovať iba rozhodcovský súd. Takto formulovaný text rozhodcovskej doložky zo X.X.XXXX nie je medzi účastníkmi sporný. Vzhľadom na ust. § 53 ods. 4 písm. r) a § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, dohoda rozhodcovskej doložky je neplatná, pretože sa v nej

uvádza, že spory s dodávateľom vyplývajúce z poisťnej zmluvy uzavretej medzi účastníkmi je oprávnený riešiť výlučne rozhodcovský súd v rozhodcovskom konaní. V prípade neprijateľných podmienok, ide stále o porušenie všeobecne právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa a preto u navrhovateľky je daný dôvod na podanie návrhu na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. j) Zákona č. 244/2002 Z.z.. Navrhovateľka v návrhu uviedla, že dôvodom na zrušenie rozhodcovského rozsudku je ustanovenie § 40 ods. 1 a nekonkretizovala konkrétne podľa ktorého písmena Zákona č. 244/2002 Z.z.. Prvostupňový súd určil, že je dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. j) Zákona č.244/2002 Z.z., pretože rozhodcovský súd porušil všeobecný záväzný predpis na ochranu spotrebiteľa, ktorým je práve ustanovenia § 53 Občianskeho zákonníka. Toto vyplýva aj z poznámky pod čiarou ako odkaz č.13 a práve na § 53 Občianskeho zákonníka. Dohoda o rozhodcovskej doložke je neplatným právnym úkonom, pretože odporuje zákonu, teda ust. § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, ide o absolútnu neplatnosť dohody o rozhodcovskej doložke a preto súd prvého stupňa nebol viazaný právnou kvalifikáciou neplatnosti právneho úkonu tak ako ho určil účastník konania. Pokiaľ odporca žiadal žalobu zamietnuť z dôvodov, že medzi účastníkmi konania v tomto prípade nemôže ísť o spotrebiteľskú zmluvu, tak prvostupňový súd sa nestotožnil s týmto názorom odporcu, pretože toto tvrdenie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní ani v platnej právnej úprave. Rovnako ani ostatné dôvody uvádzané odporcom v súvislosti s absenciou zákonných dôvodov na strane navrhovateľky na podanie žaloby o návrhu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Ani v jednom z týchto svojich tvrdení odporca neargumentuje tým, žeby obsah rozhodcovskej doložky bol v súlade s ustanovením § 53 ods. 4 písm. r) a § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Skutočnosť, ktorá bola preukázaná, že obsah rozhodcovskej doložky rigorózne určuje, že spory medzi účastníkmi sa majú riešiť výlučne v rozhodcovskom konaní, činí zo zákona takúto dohodu o rozhodcovskej doložke neplatnou. Prvostupňový súd rozhodol uznesením, ktoré je právoplatné o návrhu navrhovateľky podľa § 40 ods. 2 Zákona 244/2002 Z.z. a odložil vykonateľnosť vyššie citovaného rozhodcovského rozsudku týmto uznesením. Odporca počas konania žiadal o prerušenie konania z dôvodu, že sa domnieval, že rozhodnutie Ústavného súdu môže, resp. malo by pre súd v tomto konaní byť vodítkom aj pre tento spor. Súd prvého stupňa nevyhovel návrhu odporcu, pretože podľa názoru súdu ani predmetný nález nemá taký súvis s prejednanou vecou, ktorý by odôvodňoval prerušenie konania z niektorých dôvodov uvedených v § 109 a § 110 O.s.p.. Navrhovateľka, ktorá mala v konaní úspech, trovy konania nežiadala, odporca nemal v konaní úspech, preto prvostupňový súd rozhodol tak, že účastníkom nepriznal náhradu trov konania. Navrhovateľka bola oslobodená od platenia súdnych poplatkov podľa zákona 71/1992 Zb. a to § 4 ods. 2, pretože ako spotrebiteľka sa domáhala ochrany svojho práva na súde. Odporca nebol v konaní úspešný, preto mu prvostupňový súd podľa § 2 ods. 2 Zákona č. 71/1992 Z.z. uložili povinnosť zaplatiť súdny poplatok z návrhu na začatie konania vo výške 331,50 Eur.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podala včas odvolanie odporkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu z dôvodov podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/,b/,c/,d/,e/,f/ O.s.p. a to proti všetkým výrokom rozsudku. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa ďalšie konanie a v prípade úspechu si uplatnila náhradu trov odvolacieho aj prvostupňového konania. Z rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že rozhodcovský rozsudok bol zrušený z dôvodov podľa § 40 ods. 1 písm. c/ písm. j/ zákona o rozhodcovskom konaní. Podľa názoru odporkyne je rozhodnutie súdu nesprávne, lebo neboli dané dôvody pre zrušenie tohto rozsudku. Rozhodcovská doložka nie je neplatná zmluvná podmienka a pri rozhodovaní nedošlo k porušeniu všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Tak ako už odporkyňa uviedla aj vo svojich vyjadreniach o vecnoprávnom nároku odporcu a spore z poisťnej zmluvy už bolo rozhodnuté v rozhodcovskom konaní, a po právoplatnom skončení rozhodcovského konania nadobudol vzťah medzi účastníkmi rozhodcovského konania novú kvalitu (obdobne Uznesenie US SR sp. zn. III. US23/2013 z 16.01.2013 a Uznesenie sp. zn. 1. ÚS 71/2013 z 06.02.2013).Navrhovateľ v osobitnom konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku je v postavení účastníka rozhodcovského konania dožadujúceho sa preskúmania splnenia podmienok z hľadiska zákona o rozhodcovskom konaní, pretože právo podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku sa viaže práve na procesné postavenie navrhovateľa ako účastníka rozhodcovského konania, a podľa zákona o súdnych poplatkoch je vzhľadom na svoju osobitnú povahu konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku spoplatnené podľa položky 3 písm. c) prílohy tohto zákona. Preto pokiaľ prvostupňový súd vo veci konal napriek tomu, že nebol zaplatený súdny poplatok, porušil tým zásadu rovnosti účastníkov konania. Odvolateľka tu poukazuje aj na skutočnosť, že podľa názoru súdu v tomto súdnom konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku vystupuje ako žalobca spotrebiteľ a ako žalovaný dodávateľ. Súd k sporu pristúpil ako k spotrebiteľskému sporu, pretože žalobcu oslobodil od súdneho poplatku podľa § 4 ods. 2 písm. za) zák. č. 71/1992 Zb..

V tomto konaní pred všeobecným súdom ide o spor medzi spotrebiteľom a dodávateľom, ktorý nie je podriadený rozhodcovskému konaniu. Rozhodcovská doložka relevantná v okolnostiach prípadu teda od spotrebiteľa zjavne nevyžaduje, aby všetky spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Nejde teda o doložku, ktorú možno subsumovať pod ust. § 53 ods. 4 písm. r) O.z.. K porušeniu procesných práv odporcu došlo aj tým, že súd si nesplnil povinnosti podľa ust. § 118 ods. 2 O.s.p.. Podľa § 118 ods. 2 O.s.p. po vykonaní úkonov podľa odseku 1 predseda senátu podľa doterajších výsledkov konania uvedie, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné a ktoré dôkazy súd nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli. Z obsahu zápisníc z vykonaných pojednávaní vyplýva, že súd túto svoju procesnú povinnosť úplne opomenul. To malo vplyv na spôsob uplatnenia práva na právnu pomoc žalovaným a zapríčinilo, že rozhodnutie súdu bolo nepredvídateľné. Súd totiž neuviedol, ktoré skutkové tvrdenia ostali sporné a teda z postupu súdu žalovaný nemohol vyústiť, že súd zastáva ohľadom týchto skutkových tvrdení názory, aké sú prezentované v písomnom vyhotovení rozsudku a teda že súd nebude vychádzať z písomných listinných dôkazov. S uvedenými závermi súdu odporca nesúhlasil, tieto nemajú oporu ani v skutkovom stave a vychádzajú teda z nesprávne zisteného skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia veci. Pokiaľ ide o tvrdenia odporcu súd len veľmi stručne uviedol, že ostatné dôvody uvádzané odporcom v súvislosti s absenciou zákonných dôvodov na zrušenie rozhodcovského rozsudku nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní ani v platnej právnej úprave, a to bez toho, aby súd konkretizoval ktoré argumenty odporcu takto posúdil a bez toho aby akokoľvek bližšie uviedol na základe akých vykonaných dôkazov a akého právneho posúdenia k uvedeným záverom dospel a preto je napadnuté rozhodnutie aj nepreskúmateľné. Prvostupňový súd vo svojom odôvodnení (str. 6 rozsudku) uviedol, že odporca tvrdil, že medzi účastníkmi konania v tomto prípade nemôže ísť o spotrebiteľskú zmluvu. Vo vzťahu k výroku o nevyhovení návrhu odporcu na prerušenie konania odporca uviedol, že tento výrok je neurčitý, pretože z neho nevyplýva konkrétne akému návrhu odporcu na prerušenie konania súd nevyhovel, pričom bližšia špecifikácia návrhu na prerušenie konania ktorému súd nevyhovel (i keď v prípade nevyhovenia mal súd správnejšie takýto návrh zamietnuť) absentuje aj v samotnom odôvodnení napadnutého rozsudku. Zároveň odporca namietal aj tú skutočnosť, že v odôvodnení napadnutého rozsudku absentuje aj samotné odôvodnenie, prečo súd návrhu na prerušenie konania nevyhovel resp. aké skutkové či právne okolnosti prípadu súd zvažoval pri svojom rozhodnutí o nevyhovení návrhu na prerušenie konania. Súd na daný prípad aplikoval ust. § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, a bez ďalšieho skonštatoval, že rozhodcovská doložka je neprijateľnou - neplatnou zmluvnou podmienkou, keďže sa v nej uvádza, že spory s dodávateľom je oprávnený riešiť výlučne rozhodcovský súd v rozhodcovskom konaní. Ďalej uviedol, že ustanovenie § 53 ods. 4 písm. r) OZ v čase uzavretia rozhodcovskej doložky v tomto prípade t.j. ku dňa 06.08.2007 ešte ani nebolo súčasťou právneho poriadku SR!!! Súd nielen nesprávne zistil skutkový stav, ale aj úplne nesprávne vec právne posúdil podľa v tom čase ešte neúčinného právneho predpisu a v rozpore s právom EU resp. v rozpore so smernicou 93/13/EHS ! Súd teda na prejednávany prípad aplikoval právnu normu, ktorá v čase uzavretia poisťného vzťahu ešte nebola súčasťou právneho poriadku SR, čo je neprípustné, a to aj vzhľadom na tú skutočnosť, že aj prípadná neprijateľnosť zmluvnej podmienky sa vždy posudzuje s dôrazom na podmienky v čase jej uzavretia. Súd sa rovnako vôbec nevysporiadal so skutočnosťou, že pri preklade prílohy č. I písm. q) Smernice 93/13/EHS, na základe ktorého bolo do nášho právneho poriadku implementované predmetné ustanovenie § 53 ods. 4 písm. r) OZ došlo k prekladovej chybe a za neprijateľné podmienky sa považujú ustanovenia, ktoré "v rámci dojedanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa vyžadujú, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní" - vynechaná je už však veta, ktorá by túto normu uvádzala do súladu so zámerom smernice - „na ktoré sa nevzťahujú ustanovenia právnych predpisov“.

Z logického výkladu tohto ustanovenia vyplýva len to, že rozhodcovská doložka v spotrebiteľských zmluvách je platným dojednaním, ktoré je v súlade so zákonom dookola, ak nie že ad hoc v každom jednotlivom prípade preukázané, že ju možno považovať za neprípustné dojednanie v zmysle uvedeného ustanovenia Občianskeho zákonníka. Súd v odôvodnení napadnutého rozsudku (na str. 6) tiež uviedol, že navrhovateľka v návrhu uviedla, že dôvodom na zrušenie rozhodcovského rozsudku je ustanovenie § 40 ods. 1 avšak nekonkretizovala podľa ktorého písmena tohto ustanovenia ZRK. Je potrebné uviesť, že navrhovateľka v žalobnom návrhu neuviedla ani to, že dôvodom má byť ustanovenie § 40 ods. 1 ZRK, pretože o zákone o rozhodcovskom konaní v žalobnom návrhu (okrem citácie z rozhodcovského rozsudku a návrhu na odklad vykonateľnosti) nie je ani zmienka. Aj vzhľadom na vyššie uvedené je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný a nezákonný. Žiaden právny predpis SR ale ani judikatúra EÚ nestanovuje, že rozhodcovská doložka je vždy neprijateľnou podmienkou v spotrebiteľských zmluvách, takýto záver nemá žiadnu oporu v právnych predpisoch. Súd sa v

napadnutom rozsudku s otázkou individuálnosti dojednaní rozhodcovskej doložky v tomto konkrétnom prípade vôbec nezaoberal a vôbec sa nezaoberal ani pomerne rozsiahlou argumentáciou odporcu v jeho písomnom podaní - keď v odôvodnení rozsudku na str. 7 uvádza, že ani v jednom tvrdení odporcu sa nenachádza argument, podľa ktorého by obsah rozhodcovskej doložky bol v súlade s ust. § 53 ods. 4 písm. r) a § 53 ods. 5 OZ, pričom ust. § 53 ods. 4 písm. r) v čase uzavretia rozhodcovskej doložky ešte ani nebolo súčasťou právneho priadku SR, a súd neaplikoval ani ust. § 53 ods. 1 OZ, a nepostupoval ani v súlade s ust. § 53 ods. 10 Z.z. Navrhovateľ mal na výber, či tieto osobitné dojednaní a teda rozhodcovskú doložku podpíše alebo nie. Odporca len zdôrazňuje, že v tomto prípade posudzovanou podmienkou bola rozhodcovská doložka uvedená a oboma zmluvnými stranami písomne dohodnutá v osobitných zmluvných dojednaniach č. 01/2007 k poisťnej zmluve. Táto podmienka je uvedená na piatich riadkoch textu pod ktorým je miesto na potvrdenie prejavov vôle oboch zmluvných strán, t.j. pre podpisy zmluvných strán, ktoré sú tam aj podpísané. Túto podmienku mohol navrhovateľ odmietnuť, t.j. ju nepodpísať na mieste na tom vyhradenom alebo ju podpísať, na mieste na to vyhradenom. Tu je jednoznačná daná možnosť ovplyvnenia tejto podmienky. Navrhovateľ v súčasnosti spochybňuje proces uzavretia poisťnej zmluvy resp. rozhodcovskej doložky, a to v rozpore so znením písomných a ním vlastnoručne podpísaných dokladov. Toto je však v priamom rozpore so základnými právnymi zásadami ako aj piliermi právneho štátu. Ak by totiž navrhovateľ skutočne nečítal to, čo podpísal, ako to tvrdí, tak to nesvedčí o neprijateľnosti podmienok ale len o tom, že navrhovateľ nepostupoval ako priemerne vnímavý a obozretný spotrebiteľ, ale naopak ku svojim vlastným právam pristupoval ľahkovážne pričom úlohou spotrebiteľského práva v právnom štáte určite nie je chrániť spotrebiteľa pred jeho vlastným ľahkovážnym správaním. Ak teda navrhovateľ tvrdí, že si neprečítal VPP a ani krátky text Osobitných zmluvných dojednaní k poisťnej zmluve, takéto jeho konanie je takým konaním, ktorému sa neposkytuje ochrana v spotrebiteľskom práve. Je potrebné zdôrazniť, že odporca v konaní predložil na podporu svojich tvrdení dva písomné listinné dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, a to Osobitné zmluvné dojednanie k poisťnej zmluve ako aj Záznam o požiadavkách a potrebách klienta. Naproti tomu navrhovateľ tvrdenie o neplatnosti rozhodcovskej doložky založil len na ústnych tvrdeniach, ktoré neboli preukázané. Súd pri posúdení prejavu vôle nevychádzal z jednoznačného písomného dôkazu - ktorý ani nevykonal, ale z nepodložených tvrdení navrhovateľa. Pokiaľ súd neakceptoval písomný listinný dôkaz len na základe ústnych tvrdení navrhovateľa, narušil tým princíp právnej istoty a zásadu pacta sunt servanda. K posudzovaniu právnych úkonov poukazuje odporca na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 20. júna 2012, sp. zn. 7MCdo 12/2011, podľa ktorého: „Prejav je odrazom (vyjadrením) psychického vnútra človeka rozpoznateľný v objektívnej realite. Aby sa vôľa mohla v objektívnej realite (navonok) uplatniť, musí byť vyjadrená tak, aby bola rozpoznateľná a uplatniteľná. Pokiaľ ide o prejav vôle výslovný (vyjadrený napríklad slovom, písmom, kresbou a pod.) spravidla ľahšie možno v ňom identifikovať medené rozlišovacie znaky charakterizujúce vôľu a jej obsahovú stránku. Zložitejšia situácia nastáva, ak je prejav vôle uskutočnený mlčky (konkludentne), v týchto prípadoch sa uplatňuje pravidlo, ktoré dovoľuje na ňu prihliadať, len pokiaľ (vzhľadom na všetky okolnosti) sú vylúčené akékoľvek pochybnosti o tom, že tu vôľa je a tiež i to, aká je táto vôľa (porovnaj § 35 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka).“ Súd sa v odôvodnení rozsudku vôbec nezaoberal ani možnosťou odstúpenia navrhovateľa od rozhodcovskej doložky. Napriek tomu, že bola rozhodcovská doložka dojednaná individuálne, tak ešte aj dodatočne umožnil odporca navrhovateľovi odstúpiť od rozhodcovskej doložky. Túto možnosť dal odporca všeobecne všetkým svojim klientom, a urobil tak vo forme vyhlásenia a zverejnenia Dodatku č. 2 k VPP, a to plne v súlade s ust. 7d časti XVII VPP. K možnosti navrhovateľa odstúpiť od zmluvy sa súd vôbec nevyjadril a nevyjadril sa ani k dôkazu - Dodatku č. 2 k VPP, ktorý dôkaz súd ani riadne nevykonal. Preto je jeho rozhodnutie aj v tomto smere nepreskúmateľné. Pokiaľ sa týka dôvodov pre ktoré súd zrušil rozhodcovský rozsudok, tak v tejto súvislosti odporca namieta, že súd sa nedostatočne zaoberal otázkou, či táto podmienka (rozhodcovská doložka) spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. § 53 ods. 4 OZ (v tom čase neúčinný), na ktorý poukazuje súd, obsahuje totiž nie taxatívny, ale len príkladný výpočet možných neprijateľných podmienok, avšak v každom jednotlivom prípade sa vyžaduje, aby boli tieto podmienky vždy skúmané aj z hľadiska toho, či naozaj spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Ide v podstate o vyvrátenú právnú domnienku, kde podmienka nemusí byť neprijateľná, ak nespôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, pričom však neprijateľnosť podmienky sa posudzuje VŽDY podľa okolností v ČASE UZAVRETIA zmluvy - nie podľa neskoršej a to hocijako závažnej skutočnosti - tieto skutočnosti nemôžu byť z hľadiska posudzovania možnej neprijateľnosti doložky právne významné (viď čl. 4 Smernice 93/17 TEHS resp. S 53 ods. 10 OZ). Je evidentné, že ak by zákonodarca chcel vytvoriť v § 53 ods. 4 tzv. „čiernu listinu“ vždy

neprijateľných podmienok, použil by formuláciu inú - napr. „je vždy neprijateľná“ a pod. čím by postuloval nevyvrátiteľnú domnienku.

Z uvedeného nepochybne eurokonformne vyplýva, že ani indikatívne určenie, že podmienka v zmluve je textovo obdobná podmienke uvedenej v § 53 ods. 4 OZ nezbavuje spotrebiteľa resp. najmä súd povinnosti postupom podľa § 53 ods. 10 (transpozícia čl. 4 Smernice), na základe vykonaného dokazovania, ustáliť také konkrétne skutkové a právne závery, ktoré by ho odôvodnili viesť ku právnomu záveru o neprijateľnosti podmienky v konkrétnych podmienkach danej zmluvy. Ďalej odvolateľka uviedla, že súd nevykonal test primeranosti podmienky ako je vyžadovaný v Smernici 93/13/EHS a následne aj v C-237/02 *Freiburger Komunaibauten* (bod 19,21, 22 a 25), resp. €-453/10 *Pereničová* (bod 5, 44) či C-76/10 *Korčkovská* (bod 59) a konal v rozpore s judikatúrou ESD C-478/99, kde ESD jasne uviedol, že len formálne obsiahnutie nejakej podmienky v anexe smernice neznamená nutne, že podmienka je v kontexte zmluvy neprijateľná, a že je vecou diskrečnej právomoci súdu postupom podľa čl. 3-7 smernice (výslovne postupom podľa čl. 4 smernice, ktorý je transponovaný do nášho OZ v podobe § 53 ods. 10) ustáliť, ak získa dostatok dôkazov pre skutkový a právny záver, že podmienka je neprijateľná. V súvislosti s aplikáciou smernice 93/13/EHS a jej 19-tym odôvodnením odporca uvádza: Ústavný súd SR v náleze II Ú S 499/12) vyslovil: „Z posledného odseku uznesenia okresného súdu vyplýva, že jeho záver o neplatnosti rozhodcovskej doložky je založený na ustanovení § 53 ods. 4 OZ v znení účinnom ku dňu uzavretia poisťnej zmluvy, podľa ktorého sú neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách neplatné. Inak okresný súd založil svoju argumentáciu v podstate len na ustanoveniach smernice Č.93/13/EHS a na judikatúre Súdneho dvora E17 k nej, avšak bez toho, aby vysvetlil, ako táto smernica a judikatúra priamo účinkuje v horizontálnych právnych vzťahoch. Predpokladom následku - neplatnosti rozhodcovskej doložky v zmysle § 53 ods. 4 OZ je predovšetkým kvalifikácia zmluvy, v ktorej je táto doložka obsiahnutá ako spotrebiteľskej, ako aj zistenie či takáto doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Podľa názoru ÚS sú predpokladom aplikácie uvedených ustanovení konkrétne skutkové zistenia, ktoré na jednej strane umožnia záver, že ide o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle vymedzenom v §52 ods. 1 OZ, na druhej strane záver o značnej nerovnováhe v právach a povinnostiach. ...Výnimku z pravidla, že Smernice nemôžu nadobúdať priamy účinok definoval Súdny dvor EÚ vo veci ESR 1-6325, kde konštatoval, že jednotlivci sa môžu priameho účinku smerníc dovoliavať tiež vtedy, pokiaľ je smernica síce správne implementovaná, avšak vnútroštátne ustanovenia nie sú aplikované spôsobom, ktorý je so smernicou v súlade“ (ESD C-62/00). Toto spolu s okolnosťou, že smernica nadobúda priamy účinok aj vtedy, pokiaľ je neúplne implementovaná, je významné pre 19-te odôvodnenie (recitácií) Smernice 93/13/EHS v súvislosti so smernicou nesúladne aplikovanými ustanoveniami vnútroštátneho práva vo veci rozhodcovských doložiek v spotrebiteľských zmluvách, a to osobitne v poisťnej zmluve.

19-te odôvodnenie Smernice 93/13/EHS formuluje jeden zo zámerov (cieľov) Smernice a dotýka sa práve poisťnej zmluvy. Toto odôvodnenie, ktoré znie „keďže zámerom je medzi iným, aby poisťné zmluvy, ktorých podmienky definujú a popisujú poisťné riziko a zodpovednosť poisťovateľa, neboli podriadené takému hodnoteniu, pokiaľ sa tieto podmienky berú do úvahy pri výpočte poisťného plateného spotrebiteľom.“ Ctz 72/13/cHS stanovuje výnimku pre jednu zo spotrebiteľských zmlúv, a to poisťnú zmluvu. Táto výnimka sa v rámci implementácie Smernice 93/13/EHS do vnútroštátneho práva nepremietla. Ak teda všeobecné súdy aplikujú vnútroštátne normy zamerané na ochranu spotrebiteľa, ktorých východiskom je smernica 93/13/EHS, sú povinné interpretovať a aplikovať právne normy v súvislostiach a s prihliadnutím na zámer tejto smernice obsiahnutý v jej 19-tom odôvodnení v jeho správnom preklade, ktorý sa poisťných zmlúv vyslovne dotýka. Súdy sú preto povinné pri prieskume dotknutej zmluvnej podmienky v poisťnej zmluve postupovať tak, aby zohľadnili odlišnosti prípadu a skutočný zámer tejto smernice, resp. výsledok touto smernicou explicitne sledovaný, ktorý je jasne formulovaný v jej 19 odôvodnení a ktorý je pre členský štát záväzný (cit. čl. 288 ZFEÚ), čo znamená, že súdy majú povinnosť vyhodnotiť, či dotknutá zmluvná podmienka v poisťnej zmluve žalovaného nepodlieha výnimke uvedenej v 19 odôvodnení smernice 93/13/FiTS. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje na rozhodnutie ústavného súdu (IV. ÚS 77/02), podľa ktorého: „Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktoré môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala... Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna norma“. Z pohľadu princípov právneho štátu treba dodať, že od

vstupu do Európskej únie zahŕňa reálne poskytnutie súdnej ochrany aj povinnosť súdu ex offa vykonávať eurokonformný výklad všeobecne a teda nielen v prospech spotrebiteľa. Konať ex offa neznamená konať nezákonne a jednostranne v prospech spotrebiteľa. Súdny nemôžu rezignovať na svoju ústavnú povinnosť rozhodovať zákonne a spravodlivo. „V súlade s ústavnými garanciami práva na súdnu ochranu a na spravodlivý proces je taký postup súdu, v ktorom súd aplikuje právo v systematických súvislostiach a vzhľadom na účel a zámer právnych noriem“ (I. ÚS 255/2010).

V okolnostiach prípadu to znamená aplikovať a interpretovať vnútroštátne právo najmä vzhľadom na 19-te odôvodnenie Smernice č. 93/13/EHS (účel a zámer Smernice, nie priamo proti jej zámeru). Tvrdiť v súvislosti s uvedeným 19-tym odôvodnením, že „smernica reprezentuje len minimum ochrany spotrebiteľa a členské štáty môžu pristúpiť vo svojich vnútroštátnych právnych poriadkoch ku prísnejším opatreniam“ je z pohľadu dikcie tohto ustanovenia „...nie je zámerom smernice hodnotiť podmienky v poisťovacích zmluvách.“ nepripustný výklad smernice, „contra legem“. Odporkyňa uviedla, že prvostupňový súd tak ale v tomto prípade nepostupoval. Na základe uvedených skutočností navrhla odporkyňa zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a v prípade úspechu si uplatnila náhradu trov odvolacieho aj prvostupňového konania.

Navrhovateľka vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedla, že považuje odvolanie odporkyne za nedôvodné a navrhla odvolaciemu súdu, aby rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil v celom rozsahu.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne, na čom nič nemení ani odvolanie.

Ani jeden zo žalovanou uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

Podľa § 205 ods.2 písm. a) O. s. p. odvolanie proti rozsudku, možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1.

Podľa § 221 ods.1 písm. f) O. s. p. súd rozhodnutie zruší, len ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odporkyňa v odvolaní tvrdí, že napadnutý rozsudok nepovažuje za presvedčivý, lebo súd sa nevysporiadal so všetkými rozhodnými skutočnosťami a dôkazmi a nepoukázal na dôvody nevykonania a právneho neposúdenia, najmä dôkazov ňou predložených, že aj odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia, že však napadnutý rozsudok tieto základné rysy nemá.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie procesný postup alebo aj rozhodnutie súdu, v dôsledku ktorého účastník nemôže uplatniť konkrétne procesné práva mu priznané.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

Z ustanovenia § 157 ods.2 O. s. p. vyplýva, že súd prvého stupňa je povinný v odôvodnení uviesť, ktoré skutočnosti (skutkové zistenia) boli dokazovaním, zhodnými tvrdeniami účastníkov alebo iným zák. predpísaným spôsobom - podľa jeho názoru - preukázané a ktoré nie, príp. tiež, ktoré z nich sú pre rozhodnutie veci bezvýznamné. Pri každej jednotlivéj, preukázanej i nepreukázanej, skutočnosti (skutkovom zistení) musí stručne a jasne uviesť, ako k tomuto záveru dospel, teda z akých dôkazov - podľa jeho názoru - záver vyplýva, ako tieto dôkazy podľa § 132-§ 135 O. s. p. hodnotil, a to najmä vtedy, ak šlo o dôkazy protichodné, a prečo nevyhoveli všetkým návrhom účastníkov na vykonanie dôkazov, pričom svoj výklad musí prispôsobiť konkrétnym okolnostiam prejednávanej veci, najmä rozsahu dokazovania, zložitosti zisťovania skutkového stavu veci, množstvu návrhov účastníkov na vykonanie dôkazov a p. a uviesť ho tak, aby jeho závery o rozhodujúcich skutočnostiach (skutkových zisteniach) neboli pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Jednotlivé preukázané skutočnosti (skutkové zistenia) je potrebné premietnuť do záverov o skutkovom stave veci (do tzv. skutkovej vety), ktorý stručne a výstižne vyjadruje skutkový stav veci (§ 153 ods.1 O. s. p.) a ktorý je rozhodujúci pre právne posúdenie. Posúdením veci po právnej stránke treba pritom rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá. Prakticky nepreskúmateľný je preto rozsudok, v ktorom nie sú vysvetlené prípadné rozpory medzi konkrétnymi dôkazmi, na základe ktorých sa to ktoré skutkové zistenie robí.

Podľa ustálenej súdnej praxe rozhodnutie nie je preskúmateľné predovšetkým v prípade, že z jeho odôvodnenia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej, resp., keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej novej interpretácii odôvodnenia nevyplývajú.

ÚS SR opakovane judikoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces (konanie) podľa Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (uverejnenej pod č.460/92 Zb., v znení neskorších ústavných zákonov), Čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (úst. zák. č. 23/91 Zb.) a čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejneného oznámením č.209/92 Zb. a č.102/99 Z. z.) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Pre účastníka konania, v ktorom bolo vydané nepreskúmateľné rozhodnutie to znamená odňatie jeho možnosti konať pred súdom, lebo mu neumožňuje - ak s rozhodnutím nie je spokojný - efektívne využitie jeho procesného práva na napadnutie rozhodnutia súdu odvolaním (§ 201 prvá veta O. s. p.), t. j. aby mohol odvolanie odôvodniť z hľadiska § 205 ods. 1,2 O. s. p., lebo ak rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody, resp. obsahuje iba nedostatočné dôvody, v takom prípade účastník konania objektívne nemá ani možnosť posúdiť správnosť, resp. nesprávnosť rozhodnutia (postupu súdu) a teda ani sa kvalifikovane rozhodnúť, ktorým odvolacím dôvodom má odvolanie odôvodniť, aby bol v odvolacom konaní úspešný.

Čo sa týka tvrdenia odporkyne, že napadnutý rozsudok nie je preskúmateľný pre nedostatok dôvodov, ide len o jej ničím nepodložený subjektívny názor, lebo napadnutý rozsudok zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z cit. § 157 ods.2 O. s. p. a zásadám súdnej praxe.

Aj keď odporkyňa výslovne neoznačila aj odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm. b) O. s. p., na základe skutočností uvedených v odvolaní bol urobený záver, že uplatnila i tento odvolací dôvod.

Podľa ustálenej súdnej praxe inými vadami, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci sú všetky vady prejavujúce sa v chybnom postupe súdu prvého stupňa pri dokazovaní, v nesprávnom posudzovaní procesných otázok, ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania, v chybnom poučovaní účastníkov a v ďalších nedostatkoch v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú bez ďalšieho, ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Tvrdenie odporkyne, že súd - mimo iného - procesne opomenul, v súlade s § 118 ods.2 O. s. p., oboznámiť účastníkov s tým, ktoré dôkazy pokladá za nesporné, ktoré za sporné a tým jej neumožnil produkovať dôkazy a podpornú právnu argumentáciu na potvrdenie jej stanoviska nie je pravdivý.

Neúplnosť zistenia skutkového stavu [§ 205 ods.2 písm. c) O. s. p.] je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvého stupňa nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvého stupňa nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvého stupňa.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku možno doplniť, že je v úplnom súlade s ustálenou súdnou praxou, preto odvolací súd nepovažuje za potrebné k tomu nič dodávať.

Čo sa týka rozhodnutia o nevyhovení návrhu na prerušenie konania odvolací súd sa plne stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, lebo nie sú dané dôvody na prerušenie konania.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Navrhovateľka mala aj v odvolacom konaní plný úspech, preto jej vznikol nárok na náhradu trov ale žiadne trovy jej v odvolacom konaní nevznikli, preto jej nemohli byť priznané a odporkyňa nemala v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák. č. 757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.